

De weg terug

Tekst Mark Koense Fotografie Rob Broomans

Alfa Romeo bestaat deze zomer honderd jaar. Een mooie reden om naar Italië af te reizen en Toscane te doorkruisen met één van de mooiste auto's die de Milanezen hebben gebouwd. In de beeldschone Giulia Spider 1600 nam RTL GP de weg terug. Terug in de tijd. De tijd van *la dolce vita*.

Het valt niet uit te leggen. Het zit in de lucht, gloort aan de heuvels aan de horizon, vermengt zich met de geur van espresso in de ochtend en de smaak van chianti tijdens de lunch. Je voelt het aan de zon, hoort het aan de taal, ziet het aan de opgestoken duimen op de in de schaduw verscholen dorpspleintjes. Het is een gevoel, een gemoedstoestand. *La dolce vita*. Voor wie hier niet geboren is, voor passanten, is dat gevoel, die gemoedstand, overal te koop: aan de receptie van hotels, op terrassen, in restaurants. Maar wie het

alleen mooi en elegant, maar voor die tijd ook bloedsnel was, slaat Edward Fox er in *The Day of the Jackal* mee op de vlucht voor de Franse politie. En dan te bedenken dat Alfa dit stijlicoon, dit symbool van het uit de as van de oorlog herrezen Italië, aanvankelijk helemaal niet wilde bouwen!

In 1954 presenteert Alfa Romeo de opvolger van de 1900: de Giulietta Sprint, een sportief sturende tweedeurs coupé. Max Hoffman, de Amerikaanse importeur, spoort de Italianen aan ook een cabrioletversie van de Giulietta

Pas als hun Amerikaanse importeur garandeert dat hij 600 stuks zal afnemen, bouwt Alfa Romeo een Spider-versie van de Giulietta

wil *beleven*, wil begrijpen, moet van de toeristische route afwijken. En hoe kun je dat beter doen dan achter het stuur van een Alfa Romeo Giulia Spider 1600?

Zelfs Federico Fellini viel voor de charmes van deze betoverende Alfa. In zijn surrealistische drama *Giulietta degli spiriti*, met zijn echtgenote Giulietta Masina in de hoofdrol, rijdt regelmatig een Spider over het witte doek. En om te onderstrepen dat deze Alfa niet

te bouwen, maar de Alfa-bazen zien niks in dat idee. Pas als Max garandeert dat hij minimaal 600 stuks af zal nemen, gaan ze in Milaan aan de slag. Ze mogen Hoffman wel dankbaar zijn: pas twee jaar nadat de tweezitter Spider in 1955 debuteert tijdens de motorshow van Parijs, worden de eerste exemplaren in Europa geleverd - zo groot is de vraag in de VS. Niet zo vreemd: onder de prachtige, door Pininfarina vormgegeven body ligt een nieuwe, 1290cc viercilinder die met behulp van twee bovenliggende nokkenassen 65 pk levert.

Meer dan genoeg om van de slechts 885 kilo wegende Spider de snelste auto in zijn soort te maken. En ook één van de duurste. Duurder bijvoorbeeld dan een Porsche 1600... Desalniettemin worden er in amper zeven jaar tijd 17.000 stuks van verkocht. Als in 1962 de Giulietta wordt vervangen voor de Giulia, krijgt de Spider-versie een 1570cc motor en een vijfbak. Om de grotere vierpitter te herbergen, wordt de motorkap voorzien van een fraaie luchthapper. De nieuwe, 92 pk sterke Spider 1600 is verkrijgbaar in zes kleuren (rood, wit, zwart, blauw, lichtblauw en donkergrijs) en als *Veloce*, met 10 pk meer.

Op de binnenplaats van de tot hotel omgebouwde burcht Borgo Scopeto, in het hart van Senese Chianti, staan ze blinken in de zon. Acht Spiders. In nieuwsstaat. Alsof we een halve eeuw geleden ontwaakt zijn. De zon straalt boven de goudgele Toscaanse heuvels uit, de toren van de oude burcht werpt een lange schaduw over de Alfa's. Vandaag nemen we de weg terug, de weg naar het Italië van de jaren vijftig. Sinds 2003 organiseren Walter Laimer en Gert

Pichler deze tijdreis. Met hun eigen, zorgvuldig door expert Amerigo Bigliazzi onderhouden vloot Alfa's bieden ze onder de noemer Nostalgic de kans *la dolce vita* te beleven. Vandaag begint onze tweedaagse rally door de heuvels rond Siena, draaien we de klok terug op wegen die ooit deel uit maakten van de Mille Miglia: via Corsano richting Pienza, naar de grens van Umbria. We beginnen met een rode Spider 1600, morgen stappen we in de donkergrijze. Het is vandaag warm genoeg om open te rijden. Zoals het hoort. De viercilinder laat zich eenvoudig wekken, gorgelt genoegzaam en zuigt met hoorbaar plezier de warme herfstlucht naar binnen. De schakelpook nodigt je uit toeren te maken, want wie optimaal wil genieten van deze Alfa heeft een lenige rechterenkel nodig: *double clutching* is een must. De stoelen voelen aanvankelijk aan

Onder Vooral in Amerika werd aan het eind van de jaren vijftig driftig geracet met de Spider. Hier wint Barry Budlong op Dunkirk, 1958.

Meer informatie over Nostalgic? Kijk op www.nostalgic.eu

als zitzakken, alsof je er niet in maar op zit, maar al na een paar kilometer ben je er goed ingezakt en is het prima toeven. Het stuur vergt gewenning, reageert niet direct, maar met een fractie van een seconde vertraging op elke koerswijziging, maar dat, en de omgeving, de kronkelwegen, de wind die langs de chromen raamluist wervelt en het sonore gebrom achter je voeten, draagt alleen maar bij aan wat een unieke ervaring is. Langs de weg, in de dorpjes die we doorkruisen: bewonderende blikken, goedkeurende aanmoedigingen en enthousiaste armgebaren - de gebruikelijke complimenten voor alles wat hier als een *bella macchina* wordt beschouwd. En als ons op één van de heuvels een konvooi klassiekers tegemoet komt,

Overal krijgt deze fraaie Spider de gebruikelijke complimenten voor alles wat hier als een bella macchina wordt beschouwd

deelnemers aan de *Gran Premio Nuvolari*, krijgt de Spider applaus, ook vanuit menig Ferrari en Aston Martin. Het benadrukt nog maar weer eens de onweerstaanbare charme van Pininfarina's tijdloze design. Eenmaal in de bergen wordt duidelijk dat de Spider je op je tenen houdt: tijdens een afdaling haken de remmen na een paar haarspeldbochten af en moet je voor elke bocht pompen om voldoende remdruk op de bouwen. Vervelend? Geenszins, het is een verademing voor iedereen die onvermijdelijk is verpest door ABS, *traction control* of andere hulpstukken die elke rijnsensatie de kop in drukken. Geloof het of niet, maar al na één ochtend in de Spider, zijn al je zintuigen gezuiverd.

We maken veel kilometers, daar gaat het Walter en Gert om. En terecht. Want het diner in het sfeervolle La Bottega di Volpaia en de lunch op het prachtige landgoed Tenuta Carparzo in de Val d'Orcia-vallei ten spijt, wie eenmaal in een Spider zit, wil alleen maar doorrijden, de horizon voorbij. Maar onze tocht eindigt op het Piazza del Campo in Siena. Langs het terras aan de rand van het legendarische plein lopen Italianen naar waar ze vandaag ook heen moeten. Voor hen is dit dagelijkse kost, deze zon, deze koffie, dit imposante decor. Wij hebben er slechtst twee dagen doorheen mogen rijden, een kruimeltje *dolce vita* mogen proeven. En dat smaakt naar meer. Want het liefst wil je nooit meer uit deze Alfa stappen, maar doorrijden, de eindeloze heuvels tegemoet, de terugweg op. •